

Z kapitola 104.

[1] Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. [2] Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. [3] Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. [4] Z vichrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy. [5] Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy. [6] Propastnou tůň jsi přikryl jako šatem. Nad horami stály vody; [7] pohrozils a na útěk se daly, rozutekly se před tvým hromovým hlasem. [8] Když vystoupila horstva, klesly do údolí, do míst, která jsi jim určil. [9] Mez, kterou jsi stanovil, už nepřekročí, nepřikryjí znovu zemi. [10] Prameny vysíláš do potoků, které mezi horami se vinou. [11] Napájejí veškerou zvěř polí, divocí oslí tu hasí žízeň. [12] Při nich přebývá nebeské ptactvo, ozývá se v ratolestech. [13] Ze svých síní zavlažuješ hory, země se sytí ovocem tvého díla. [14] Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. [15] Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. [16] Hospodinovy stromy se sytí vláhou, libanónské cedry, které on zasadil. [17] A tam hnízdí ptactvo, na cypřiších má domov čáp. [18] Horské štíty patří kozorožcům, skaliska jsou útočištěm pro damany. [19] Učinil jsi měsíc k určování času, slunce ví, kdy k západu se schýlit. [20] Přivádíš tmu, noc se snese, celý les se hemží zvěří; [21] lvíčata řvou po kořisti, na Bohu se dožadují stravy. [22] Slunce vychází a stahují se, v doupatech se ukládají k odpočinku. [23] Člověk vyjde za svou prací a koná službu až do večera. [24] Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů. [25] Tu je veliké a širé moře: hemží se v něm nespočetných živočichů maličkých i velkých, [26] plují po něm lodě. Vytvořil jsi livjátana, aby v něm dováděl. [27] A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; [28] rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým. [29] Skryješ-li tvář, propadají děsu, odejmeš-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí. [30] Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. [31] Hospodinova sláva potrvá věčně! Hospodin se bude radovat ze svého díla. [32] Shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich. [33] Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu. [34] Kéž mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je moje radost. [35] Kéž hříšníci vymizí ze země, kéž svévolníci nejsou! Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Haleluja.